

Arrest

nr. 222 517 van 12 juni 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 januari 2019 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 maart 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 3 februari 2012 aan asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 12 oktober 2012 een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoeker wordt op 3 januari 2018 door de correctionele rechtbank te Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar, met uitstel van vijf jaar behalve de voorlopige hechtenis, wegens het

opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, met voorbedachtheid en waarbij een minderjarige werd aangetrokken of gebruikt om het misdrijf te plegen.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 14 september 2018 een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest van 20 december 2018 met nummer 214.458 bevestigt de Raad de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 28 januari 2019 een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Deze beslissing, die verzoeker op 29 januari 2019 per aangetekend schrijven ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"[...] Krachtens artikel 11, § 3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf om de volgende redenen:

Op 03/02/2012 diende u een asielaanvraag in. Op 12/10/2012 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 15/10/2012 in kennis werd gebracht. Als gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 08/11/2012 een A-kaart afgeleverd. Op heden beschikt u over een verblijfsrecht van onbeperkte duur en werd u op 16/01/2018 een B-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 08/01/2023.

Op 03/01/2018 werd u door de Correctionele Rechtbank te Kortrijk definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, met voorbedachtheid en waarbij een minderjarige werd aangetrokken of gebruikt om het misdrijf te plegen.

Dientengevolge werd door de DVZ op 11/04/2018 met toepassing van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin (en artikel 55/5/1, § 2, 1°), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus werd u door het CGVS op 31/08/2018 gehoord teneinde u de mogelijkheid te geven om alle argumenten aan te brengen die volgens u een behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen.

Op 14/09/2018 heeft het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 17/09/2018 in kennis werd gebracht. Het CGVS oordeelde dat niet kan betwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Het CGVS was van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar het district Afghanistan en een verwijderingsmaatregel bijgevolg niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15/12/1980.

Op 09/10/2018 diende u tegen voormelde beslissing een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 27/12/2018 werd de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus door de RVV bevestigd. Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf te beëindigen.

U werd op 07/01/2019 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan deze vraag en bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst met verschillende bijlagen. Bij het nemen van deze beslissing zal met al deze elementen, evenals met de actueel in uw administratief dossier aanwezige elementen, rekening worden gehouden. Bij het nemen van de beslissing tot beëindiging van uw verblijfsrecht wordt, in toepassing van artikel 11, § 3, derde lid, van de wet van 15 december 1980, rekening gehouden met de aard en de hechtheid van uw gezinsband, met de duur van uw verblijf in het

Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met uw land van herkomst.

U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag d.d. 03/02/2012 het Rijk op 02/02/2012 te zijn binnengekomen. Derhalve merken we op dat u het overgrote deel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat u bijna 7 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. In de door u aan de DVZ terugbezorgde vragenlijst verklaarde u Nederlands te hebben geleerd en een inburgeringscursus te hebben gevolgd. Ter staving van deze verklaringen legde u een inburgeringsattest d.d. 05/03/2014 en een deelcertificaat 'Nederlands tweede taal richtgraad 1' d.d. 23/04/2015 voor. Daarnaast verklaarde u 2 opleidingen te hebben gevolgd, meer bepaald een Individuele Beroepsopleiding van 10 weken als sorteerder en verdeler van folders en een opleiding van 18 weken voor de groendienst van de gemeente. Ter staving van deze verklaringen legde u diverse documenten voor van zowel de RVA als de VDAB. Tot slot verklaarde u op heden met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voor het OCMW van Waregem te werken en voordien op verschillende plaatsen te hebben gewerkt. Ter staving van deze verklaringen legde u een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur d.d. 12/11/2018 voor, evenals de loonfiches van vroegere tewerkstellingen.

We wijzen er op dat het aanleren van taal, het volgen van een inburgeringscursus en tewerkstelling slechts één aspect vormen van integratie in de Belgische samenleving en op zich onvoldoende zijn om te spreken van een diepgewortelde integratie. Deze inspanningen nemen immers niet weg dat u, zoals reeds werd aangehaald, op 03/01/2018 door de Correctionele Rechtbank te Kortrijk definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, met voorbedachtheid en waarbij een minderjarige werd aangetrokken of gebruikt om het misdrijf te plegen. De Correctionele Rechtbank te Kortrijk oordeelde dat de feiten waarvoor u veroordeeld werd bijzonder ernstig waren en getuigen van een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden, andermans fysieke integriteit in het bijzonder. Bovendien is gebleken dat u uw zoon als mededader heeft ingezet en gebruikt om opzettelijke slagen en verwondingen met voorbedachten rade en met arbeidsongeschiktheid tot gevolg te plegen. Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat u verklaarde dat uw echtgenote en 7 minderjarige kinderen op heden in België verblijven, waarvan er 2 in België geboren werden. Ter staving van deze verklaringen legde u een huwelijksakte, een attest van gezinssamenstelling d.d. 14/01/2019 en schoolattesten van uw minderjarige kinderen voor. U verklaarde daarnaast dat uw moeder en drie andere familieleden op heden in Afghanistan verblijven en uw vader reeds overleden is. We merken vooreerst op dat het bestaan van uw gezinsleven in België u er niet van weerhouden heeft strafbare feiten te plegen die door de Correctionele Rechtbank te Kortrijk als bijzonder ernstig gekwalificeerd werden en waarvan u redelijkerwijs kon weten dat deze een impact op dat gezinsleven konden hebben. Het klemmt des te meer dat u bij het plegen van deze bijzonder ernstige feiten 1 van uw minderjarige kinderen inzette als mededader, op het ogenblik van de feiten nog geen 14 jaar oud. Tot slot merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing.

In de door u ingevulde vragenlijst verklaarde u aangaande uw gezondheidstoestand het volgende: "ik heb psychologische problemen en ik zat hiervoor in behandeling. Ik kamp op dit moment met zeer zware psychologische problemen omwille van mijn familiale situatie. Ik kan 's nachts helemaal niet slapen. Ter staving hiervan wenst ik de verwijzen naar de medische stukken ". Dienaangaande merken we op dat de door u aangehaalde 'medische stukken' ter staving van uw vermeende actuele psychologische problemen enkel een attest van psychologische begeleiding betreft, afgeleverd op 10/09/2018 door Dhr. D., 'ethno-psycholoog' werkzaam bij de bvba 'Psychoasis'. Vooreerst wijzen we er op dat het door u voorgelegde document geenszins als een 'medisch stuk' gekwalificeerd kan worden, daar dit niet afgeleverd werd door een gespecialiseerde arts, doch door een psycholoog. Daarnaast merken we op dat de psycholoog enkel attesteert dat u op 27/06/2017 een éénmalige consultatie genoot. Het door u voorgelegde document, dat bijgevolg niet als 'medisch stuk' gekwalificeerd kan worden, wijst er enkel op dat u meer dan anderhalfjaar geleden op psychologisch consult ging en staaft op geen enkele wijze dat u op heden gezondheidsproblemen zou ervaren.

In de door u ingevulde vragenlijst verklaarde u niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst, aangezien u de subsidiaire beschermingsstatus gekregen heeft op basis van artikel 15 b van de Kwalificatierichtlijn. Dienaangaande wijzen we er op dat deze beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijfsrecht en geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat hij tevens een schending aanvoert van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Verweerster verwijst zelf naar de beslissing van het CGVS en ze stelt dat verzoeker niet mag uitgewezen worden maar tegelijkertijd beëindigt ze het verblijf van verzoeker.

Verweerster is zeer goed op de hoogte dat verzoeker sub beschermingsstatus gekregen heeft op basis van artikel 15 b van de kwalificatierichtlijn.

Dit betekent dat verzoeker in geen geval mag uitgewezen worden naar Afghanistan.

Verweerster stelt dat deze beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten is maar een beëindiging van het verblijf.

Verweerster is goed op de hoogte dat een dergelijke beslissing van verzoeker een limbo maakt. Verzoeker heeft 7 kinderen waarvan 2 in België geboren.

Verzoeker zelf heeft een contract van onbepaalde duur bij de gemeentehuis.

Verweerster heeft helemaal geen rekening gehouden met deze persoonlijke situatie van verzoeker.

Verzoeker moet nu zijn werk stoppen omdat hij over geen verblijfvergunning beschikt.

Het gezin van verzoeker moet naar het OCMW voor leefloon.

Het verblijfvergunning van verzoekers gezin is net verlengt voor een jaar. (stuk 2)

Verzoeker heeft meerdere schoolgaande kinderen.

Verzoekers meent dat verweerster hem een limbo maakt. Dit is niets anders dan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Verweerster stelt dat het bestaan van kinderen verzoeker niet in de weg stond om een misdrijf te plegen.

Verzoeker meent dat verweerster zijn minderjarige kinderen straft voor een fout die hij gemaakt heeft.

Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met het belang van het kind zoals het verwoord is in artikel 3 van het kinderrechten verdrag.

Een zorgvuldige dossier behandelaar kan zich de volgende vraag stellen:

In een land als België waar rechten van kinderen gerespecteerd wordt, is verzoekers zoon meegenomen naar een vechtpartij.

Wat zal hem te wachten staan mocht hij terugkeren naar het land van herkomst waar de rechten van kinderen totaal een onbekend begrip is?

Verweerster bracht de morele en materiele welzijn van verzoeker en verzoekers gezin in gevaar door haar beslissing.

Het vreemdste argument van verweerster is het volgende:

Derhalve is er geen familiale beletsel voor het nemen van deze beslissing.

Verzoeker begrijpt niet wat ermee bedoelt wordt.

Wordt ermee bedoelt dat de kinderen mee mogen naar het land van herkomst indien verzoeker een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten?

Wordt ermee bedoelt dat de kinderen sowieso niet uitgewezen worden naar het land van herkomst?

Wordt ermee bedoelt dat het hebben van een gezin geen rol speelt bij het vormen van deze beslissing?

Verzoekers gezin krijgen nu een A kaart die geldig is voor een jaar. Na een jaar zal deze kaart niet verder verlengd worden gezien verzoeker als referentie persoon geen houder meer is van een kaart.

Wat zal met verzoekers gezin gebeuren?

Heeft verweerster hierover gedacht?

Natuurlijk niet.

Verweerster verwijst naar het medische attest en ze stelt dat het niet als een medisch stuk gekwalificeerd kan worden.

Verzoeker meent dat dit een begin van bewijs is. Verzoeker heeft tijdens zijn asielaanvraag ook medische stukken voorgelegd heeft over zijn mentale toestand.

*Verzoeker meent dat in zijn geval de volgende uitdrukking van toepassing is:
Niet een beeld duizend woorden maar een DAAD duizend woorden.*

Het feit dat verzoeker zijn zoon betrokken heeft om aan een derde slagen en verwondingen toe te brengen is een bewijs dat hij met mentale problemen kampt.

Verweerster heeft nagelaten om de zaak vanuit dit invalshoek te bekijken.

Verweerster verwijst naar het vonnis van de corr. Rechtbank Kortrijk en ze stelt dat de feiten bijzonder ernstig waren.

Verzoeker wenst te verwijzen naar een arrest van uw Raad waarin in de gelijkaardige gevallen het volgende gesteld wordt:

De Raad merkt op dat, zoals blijkt uit het bovenstaande, bij de beoordeling van een 'ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, & 1, c v.w., rekening dient te worden gehouden met de aard van de daad en de werkelijk geleden schade, alsook met de opgelegde straf en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen. De werkelijke gelden 'materiële' schade betreft de diefstal van een GSM - toestel en een Chanel handtas op 30 oktober 2016 van een twee vrouwen waarbij de twee personen in hun gezelschap verwond werden. Drie personen waren licht gekwetst en het vierde slachtoffer was zeven dagen werk onbekwaam.

(...)

Rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, in is de Raad in casu van oordeel dat de door de verzoekende partij gestelde daden waarover zij werd veroordeeld, in de gegeven omstandigheden, thans niet worden gekwalificeerd als ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, &1 cvw.

RvV 214 315 van 19 december 2018

Verzoeker meent dat uw Raad ten onrechte in zijn geval de negatieve beslissing van het CGVS bevestigd heeft.

Verzoeker meent dat verweerster ten onrechte kijkt naar wat het CGVS en uw Raad in zijn geval beslist hebben.

Verweerster heeft nagelaten om zich na te gaan of deze feiten voldoende ernstig zijn om van een ernstig misdrijf te spreken en vervolgens een einde te stellen aan het verblijf van verzoeker.

Verzoeker wilt nogmaals zijn daden niet goedpraten. Verzoeker heeft enorm spijt van wat hij gedaan heeft.

Verzoeker meent dat een strafrechter een misdrijf als bijzonder ernstig kwalificeert om haar vonnis te motiveren.

Dergelijke motivering mag geen vrije brief zijn voor verweerster, het CGVS en uw Raad om een einde te stellen aan een statuut of verblijf.

Verweerder heeft nagelaten om met dit elementen rekening te houden. Hieruit blijkt dat verweerder de documenten niet op een zorgvuldige wijze onderzocht heeft.

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het schending van de materiële motiveringsplicht. [...]”

2.2. Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Belang van het kind

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen.”

2.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, moet aan deze bepaling een directe werking worden ontzegd aangezien deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Verzoeker kan de rechtstreekse schending ervan niet dienstig inroepen (RvS 28 juni 2001, nr. 97 206, RvS 30 maart 2005, nr. 142.729; RvS 9 mei 2012, nr. 8455 (c)). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.6. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 11, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede lid, of artikel 49/2, § 2, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk werd toegelaten, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten :

1° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd opgeheven overeenkomstig de artikelen 55/3 of 55/5. De minister of zijn gemachtigde houdt hierbij rekening met de mate van verankering van de vreemdeling in de samenleving;

2° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 1, of 55/5/1, § 1.

De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde beslissen om het verblijf van de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten, in te trekken of te beëindigen en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2 of wanneer de vreemdeling afstand heeft gedaan van zijn internationale beschermingsstatus.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

2.7. In casu werd verzoekers verblijf beëindigd op grond van artikel 11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Luidens voormelde bepaling kan verweerder het verblijf te allen tijde beëindigen, wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus van een vreemdeling heeft ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, quod in casu.

2.8. Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven werd verzoekers subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2018 ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft in zijn beslissing verwezen naar verzoekers veroordeling door de correctionele rechtbank te Kortrijk op 3 januari 2018, zoals weergegeven in punt 1.3., waarbij hij oordeelde dat verzoeker met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn, met name omdat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in, waarbij de Raad bij arrest van 20 december 2018 met nummer 214 458 de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus heeft bevestigd. Tegen dit arrest werd geen cassatieberoep ingediend waardoor het een definitief arrest is met kracht van gewijsde. Huidig beroep kan dan ook niet worden aangewend om kritiek te leveren op dit arrest.

2.9. In deze herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing is gestoeld op de voormelde intrekking-beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2018. Artikel 11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet niet dat verweerder nog dient over te gaan tot een eigen beoordeling van de feiten die aan deze intrekking-beslissing ten grondslag liggen. In tegenstelling tot wat verzoeker stelt, kon verweerder derhalve wel degelijk terecht verwijzen naar de beoordeling inzake de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, gemaakt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad. Verweerder diende geenszins een eigen onderzoek te voeren aangaande de vraag of de gepleegde feiten voldoende ernstig zijn om van een ernstig misdrijf te spreken. Het kwam ook niet aan verweerder toe om een eigen beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling van verzoekers strafdossier door de strafrechter. Het staat dus vast dat verweerder toepassing kon maken van artikel 11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.10. Waar verzoeker stelt dat helemaal geen rekening werd gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, wijst de Raad erop dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen die verzoekers zaak kenmerken. Zo kan in de bestreden beslissing het volgende worden gelezen:

“We wijzen er op dat het aanleren van taal, het volgen van een inburgeringscursus en tewerkstelling slechts één aspect vormen van integratie in de Belgische samenleving en op zich onvoldoende zijn om te spreken van een diepgewortelde integratie. Deze inspanningen nemen immers niet weg dat u, zoals reeds werd aangehaald, op 03/01/2018 door de Correctionele Rechtbank te Kortrijk definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, met voorbedachtheid en waarbij een minderjarige werd aangetrokken of gebruikt om het misdrijf te plegen. De Correctionele Rechtbank te Kortrijk oordeelde dat de feiten waarvoor u veroordeeld werd bijzonder ernstig waren en getuigen van een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden, andermans fysieke integriteit in het bijzonder. Bovendien is gebleken dat u uw zoon als mededader heeft ingezet en gebruikt om opzettelijke slagen en verwondingen met voorbedachten rade en met arbeidsongeschiktheid tot gevolg te plegen. Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat u verklaarde dat uw echtgenote en 7 minderjarige kinderen op heden in België verblijven, waarvan er 2 in België geboren werden. Ter staving van deze

verklaringen legde u een huwelijksakte, een attest van gezinssamenstelling d.d. 14/01/2019 en schoolattesten van uw minderjarige kinderen voor. U verklaarde daarnaast dat uw moeder en drie andere familieleden op heden in Afghanistan verblijven en uw vader reeds overleden is. We merken vooreerst op dat het bestaan van uw gezinsleven in België u er niet van weerhouden heeft strafbare feiten te plegen die door de Correctionele Rechtbank te Kortrijk als bijzonder ernstig gekwalificeerd werden en waarvan u redelijkerwijs kon weten dat deze een impact op dat gezinsleven konden hebben. Het klemmt des te meer dat u bij het plegen van deze bijzonder ernstige feiten 1 van uw minderjarige kinderen inzette als mededader, op het ogenblik van de feiten nog geen 14 jaar oud. Tot slot merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing.”

2.11. Verzoeker benadrukt dat hij een contract van onbepaalde duur heeft bij het gemeentehuis, doch dat hij hiermee – ten gevolge van de beëindiging van zijn verblijf – diende te stoppen. Evenwel toont hij niet aan dat verweerder ten onrechte oordeelde dat deze tewerkstelling, samen met de inburgeringscursus en het aanleren van de taal, slechts “*één aspect vormen van integratie in de Belgische samenleving en op zich onvoldoende zijn om te spreken van een diepgewortelde integratie*” en dat deze inspanningen niet opwegen tegen de strafrechtelijke feiten waarvoor hij werd veroordeeld. Het gegeven dat zijn gezin “*thans*” een beroep moet doen op het OCMW voor een leefloon omdat hij “*nu*” met zijn werk moeten stoppen is, kan de onwettigheid van de bestreden beslissing niet aantonen. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota staat het verzoekers partner bovendien vrij om in te staan voor het onderhoud van het gezin.

2.12. Er wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat verzoeker alhier een gezinsleven heeft. Gelet op verzoekers strafrechtelijk verleden worden zijn familiale belangen echter ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Er wordt aangegeven dat zijn gezinsleven verzoeker er niet van heeft weerhouden om strafrechtelijke feiten te plegen die door de correctionele rechtbank als “*bijzonder ernstig*” gekwalificeerd werden, en dat verzoeker redelijkerwijze kon verwachten dat dit een impact zou hebben op zijn gezinsleven. Er wordt hierbij in het bijzonder de aandacht gevestigd op het gegeven dat verzoeker bij het plegen van de strafrechtelijke feiten zijn eigen zoon heeft ingezet als mededader, die op dat ogenblik nog geen 14 jaar oud was. Uit het vonnis van de correctionele rechtbank te Kortrijk blijkt dat verzoeker, in het bezit van een ketting en een mes, zijn zoon in de vroege ochtend speciaal heeft wakker gemaakt om mee te gaan naar het slachtoffer om bij deze verhaal te gaan halen. Uit de intrekkingbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat verzoeker heeft verklaard dat hij zijn minderjarige zoon “*moest meenemen omdat op de locatie waar u uw slachtoffer aanviel, mogelijks veel mensen gingen aanwezig zijn en u bijgevolg uw zoon nodig zou hebben ter verdediging*”. Verzoeker is dan ook slecht geplaatst om zich thans te beroepen op het belang van het kind.

2.13. Verzoeker meent dat verweerder niet heeft nagedacht over de impact van de bestreden beslissing op zijn gezin, doch toont niet in concreto aan dat voormelde overwegingen in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn. Verzoeker betoogt dat verweerder zijn kinderen straft voor een fout die hijzelf heeft begaan, doch toont niet aan op welke wijze de kinderen worden “*gestraft*”. Zoals verzoeker zelf aangeeft, werd het verblijfsrecht van zijn echtgenote en de kinderen verlengd. Zijn echtgenote en kinderen hebben derhalve hun verblijfsrecht behouden. Verzoeker wijst op het gegeven dat zijn kinderen schoolgaand zijn, doch er blijkt niet dat zij ten gevolge van de bestreden beslissing niet langer alhier naar school zouden kunnen gaan. Verzoeker stelt dat het verblijfsrecht van zijn gezin in de toekomst niet langer zal worden verlengd, omdat hij als referentiepersoon geen verblijfsrecht meer heeft. Dit betreft evenwel niet meer dan een hypothetisch betoog.

2.14. Verzoeker benadrukt dat zijn zoon werd meegenomen naar een vechtpartij “*in een land als België waar rechten van kinderen gerespecteerd worden*” en stelt zich vervolgens de vraag wat hem te wachten staat, indien hij terugkeert naar zijn herkomstland waar de rechten van kinderen een onbekend begrip zijn. De Raad kan het niet nalaten op te merken dat dit argument enigszins misplaatst overkomt. Verzoeker schijnt te vergeten dat hij zelf zijn zoon “*heeft meegenomen naar een vechtpartij*”. Verzoeker kan in het kader van het hoger belang van het kind, bezwaarlijk zijn eigen onverantwoordelijk handelen ten opzichte van zijn minderjarige zoon in België onder de mat vegen en insinueren dat de situatie in het herkomstland nog erger zal zijn. Hoe dan ook, strekt de bestreden beslissing er geenszins toe dat zijn zoon dient terug te keren naar Afghanistan.

2.15. Waar verzoeker stelt niet te begrijpen wat de zinsnede *“derhalve is er geen familiale beletsel voor het nemen van deze beslissing”* inhoudt, wijst de Raad erop dat hiermee wordt aangegeven dat de familiale situatie van verzoeker – die in de bestreden beslissing wordt besproken – niet verhindert dat zijn verblijf wordt beëindigd. Er staat in de bestreden beslissing duidelijk te lezen, *“Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.”* De vragen die verzoeker in zijn uiteenzetting stelt, met name of hiermee wordt bedoeld dat de kinderen mee kunnen naar het herkomstland indien verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, dan wel dat de kinderen sowieso niet uitgewezen worden, zijn thans niet aan de orde. De bestreden beslissing omvat geen verwijderingsmaatregel.

2.16. Voor het overige blijkt verzoekers onbegrip voor de bestreden beslissing. Dit alsook de loutere overtuiging van verzoeker dat verweerder het *“morele en materiele welzijn van verzoeker en verzoekers gezin in gevaar brengt”* volstaat niet om de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Ook hier kan de Raad het niet nalaten op te merken dat verzoeker zelf bezwaarlijk bekommerd was om het welzijn van zijn zoon toen hij hem destijds in de vroege ochtend heeft wakker gemaakt om mee te gaan naar een confrontatie met zijn slachtoffer om op *“gewelddadige”* wijze zijn verhaal bij hem te halen.

2.17. Wat betreft verzoekers medische situatie, werd in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“In de door u ingevulde vragenlijst verklaarde u aangaande uw gezondheidstoestand het volgende: “ik heb psychologische problemen en ik zat hiervoor in behandeling. Ik kamp op dit moment met zeer zware psychologische problemen omwille van mijn familiale situatie. Ik kan 's nachts helemaal niet slapen. Ter staving hiervan wenst ik de verwijzen naar de medische stukken “. Dienaangaande merken we op dat de door u aangehaalde 'medische stukken' ter staving van uw vermeende actuele psychologische problemen enkel een attest van psychologische begeleiding betreft, afgeleverd op 10/09/2018 door Dhr. D., 'ethno-psycholoog' werkzaam bij de bvba 'Psychoasis'. Vooreerst wijzen we er op dat het door u voorgelegde document geenszins als een 'medisch stuk' gekwalificeerd kan worden, daar dit niet afgeleverd werd door een gespecialiseerde arts, doch door een psycholoog. Daarnaast merken we op dat de psycholoog enkel attesteert dat u op 27/06/2017 een éénmalige consultatie genoot. Het door u voorgelegde document, dat bijgevolg niet als 'medisch stuk' gekwalificeerd kan worden, wijst er enkel op dat u meer dan anderhalfjaar geleden op psychologisch consult ging en staft op geen enkele wijze dat u op heden gezondheidsproblemen zou ervaren.”

2.18. Verzoeker stelt dat het door hem overgemaakte attest van een psycholoog dient te worden beschouwd als een begin van bewijs. Zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat een attest van een psycholoog – die geen arts is – kan worden beschouwd als een begin van bewijs van een medische problematiek, wijst de Raad erop dat verzoeker niets inbrengt tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat het attest slechts melding maakt van een eenmalige consultatie op 27 juni 2017. Verzoeker brengt geen enkel element aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat het kennelijk onredelijk is van verweerder om te stellen dat een attest, waaruit blijkt dat verzoeker meer dan anderhalf jaar geleden op een psychologisch consult ging, niet aantoonde dat verzoeker heden gezondheidsproblemen zou ervaren. De Raad ziet ook niet in waarom verweerder *“het feit dat verzoeker zijn zoon betrokken heeft om aan een derde slagen en verwondingen toe te brengen”* dient te beschouwen als een bewijs van mentale problemen. Verzoeker brengt geen enkel medisch stuk aan waaruit blijkt dat zijn beslissing om zijn minderjarige zoon in te zetten bij het plegen van een misdrijf, zou voortvloeien uit een toestand van mentale problemen.

2.19. Verzoeker meent verder dat zijn situatie – waarin hij zijn verblijfsrecht verliest, doch niet mag worden teruggestuurd naar zijn herkomstland – een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM uitmaakt, omdat het een situatie *“in limbo”* creëert. De Raad kan begrijpen dat dit een lastige situatie is, maar dit kan bezwaarlijk worden beschouwd als een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Het staat verzoeker voorts vrij om een aanvraag om verblijfsmachtiging om humanitaire redenen in te dienen of een asielaanvraag, wat hij blijkens het wachtregister op 18 februari 2019 daadwerkelijk heeft gedaan. Verzoeker verwijst verder naar het gegeven dat hij thans niet langer kan werken en een beroep moet doen op het OCMW voor een leefloon, doch ook dit kan bezwaarlijk volstaan opdat er sprake is van een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota staat het verzoekers partner bovendien vrij om in te staan voor het onderhoud van het gezin. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat het verbod op een directe of indirecte terugleiding naar Afghanistan zoals

weergegeven in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2018 precies is ingegeven ter vrijwaring van artikel 3 van het EVRM.

2.20. Gelet op bovenstaande toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing is gesteund op incorrecte gronden, noch dat deze beslissing getuigt van een onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen van verweerder dat in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA